Εναλλακτική πληροφόρηση

Δέφτερη Ανάγνωση

Ειδήσεις για τηβδομάδα και σχόλιο για τις εξελίξεις

Διεθνείς ειδήσεις:

Αμηχανία για την Συρία [σ.1]

Το κίνημα καταλήψεων γίνεται ηλεκτρονικό [σ. 3]

Η περίπτωση της Ουγγαρίας [σ. 4]

Κυπριακή επικαιρότητα

Κινήσεις στο τοπίο των οικονομικών: διεκδικήσεις από εργαζόμενους και εργοδότες [σ.4]

Προεδρολογικά [σ.5]

Σχόλιο

Το κυπριακό ένα βήμα πριν τη λύση [σ.6]

Διεθνείς ειδήσεις

Μεσανατολικές ισορροπίες: Αμηχανία για την Συρία

Όταν οι παρατηρητές του Αραβικού συνδέσμου επισκέφθηκαν, αρχικά, τη Συρία, η αντιπολίτευση και οι δυτικοί υποστηρικτές της έλπιζαν, προφανώς, σε επιβεβαίωση της εικόνας την οποία είχαν κατασκευάσει. Ήδη, είχε δημιουργηθεί ένα κλίμα που θύμιζε Λιβύη – με κατηγορίες για μαζική σφαγή γύρω στις 20 Δεκεμβρίου. Η κυβέρνηση, από την άλλη, απέδιδε τους νεκρούς εκείνης της ημέρας σε συγκρούσεις με ένοπλους της αντιπολίτευσης και διεκδικούσε ότι είχαν σκοτωθεί δεκάδες στρατιώτες. Η δήλωση του επικεφαλής των παρατηρητών ότι στη Χομς υπήρχαν σκηνές, που μπορούσαν να χαρακτηριστούν σαν «χάλια» [mess], αλλά όχι «τρομακτικές» [frightening], πάγωσε την διεθνή εκστρατεία για ανατροπή της συριακής κυβέρνησης. Το BBC επέμενε για μια εβδομάδα να έχει την Συρία σαν πρώτη είδηση με αναφορές μόνο από το μυστηριώδες «Παρατηρητήριο για τα ανθρώπινα δικαιώματα στη Συρία», το οποίο λειτουργεί από το Λονδίνο χωρίς ίχνος πληροφόρησης για το πώς τεκμηριώνονται οι αριθμοί που διαδίδει, ποιοί το αποτελούν και, φυσικά, από ποιούς χρηματοδοτείται. Αρχικά, η «επίθεση» εστιάστηκε στον επικεφαλής των παρατηρητών – ξαφνικά, η δυτική ευαισθησία ανακάλυψε ότι ήταν από το Σουδάν, άρα δεν ήταν «δημοκρατικά έγκυρος» λόγω της

καταστολής στο Νταφρουρ. Ενώ οι απεσταλμένοι των εμίρηδων και των βασιλιάδων των αραβικών καθεστώτων στο συμβουλευτικό σώμα, το οποίο ονομάζεται «Αραβικό κοινοβούλιο», είναι «δημοκρατικά έγκυρο». Όταν το Σουδάν πρωτοστατούσε στην ανατροπή της κυβέρνησης της Λιβύη, η οποία στήριζε τους αντάρτες στο Νταρφούρ, ήταν δημοκρατικό.

Μέσα στον κουρνιαχτό πέρασε απαρατήρητη μια δημοσκόπηση που διενεργήθηκε από τον οργανισμό YouGov, με χρηματοδότηση, μάλιστα, του Κατάρ και η οποία βρήκε ότι η πλειοψηφία των Σύριων στηρίζει τον Άσσαντ και το καθεστώς του: 55% διαφωνούν με την πρόταση να παραιτηθεί ο Άσσαντ, ενώ το 68% διαφωνεί επίσης με τις κυρώσεις του αραβικού συνδέσμου ενάντια στη Συρία.

Φυσικά, η αντιπαράθεση δεν θα σταματήσει εύκολα – αφού η προσπάθεια υπονόμευση του καθεστώτος της Συρίας είναι στόχος που συνδέεται και με την ευρύτερη αντιπαράθεση των σουνιτικών εμιράτων/μοναρχιών -και των ισλαμικών κινημάτων τα οποία επιχορηγούν - με κοσμικά καθεστώτα, αλλά και με την επιρροή του Ιράν –σιητών. Από την άλλη, είναι και η αντιπαράθεση της Δύσης με μη υποτακτικά καθεστώτα στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Όμως, για την ώρα φαίνεται ότι υπάρχει διαφοροποίηση ανάμεσα στους αντίπαλους του συριακού καθεστώτος - ακόμα και στο Ισραήλ υπάρχουν ενδοιασμοί μπροστά στο κίνδυνο ανόδου μιας νέας ισλαμικής κυβέρνησης - αλλά και σταθερή στήριξη από τη Ρωσία. Η Τουρκία παραμένει ένας χώρος οργάνωσης της εκστρατείας της ένοπλης αντιπολίτευσης, δημιουργώντας για πρώτη φορά σκεπτικισμό για τις προθέσεις της σε μερίδα του αραβικού κόσμου. Ταυτόχρονα, όμως, είναι και αποκαλυπτικό σημείο των περίπλοκων σχέσεων που εκφράζει η Συρία ως χώρος: οι κούρδοι της Τουρκίας έχουν ως σύμμαχους τόσο τη Συρία, όσο και το Ισραήλ.

Από την άλλη, η δυναμική πια εμφάνιση πρακτικών της Αλ Κάιντα του Ιράκ - εκρήξεις παγιδευμένων αυτοκίνητων σε δημόσιους χώρους - αποκαλύπτει και μια άλλη επιρροή της ένοπλης αντιπολίτευσης, η οποία υπήρχε από την αρχή παρά την λογοκρισία τόσο των δυτικών ΜΜΕ όσο και των καναλιών των εμιράτων – του Αλ Τζαζίρα και του Αλ Αραμπίγια. Και μπορεί να έχει ξοδέψει μέχρι τώρα, πάνω από 100 δισεκατομμύρια η Σαουδική Αραβία για να χειραγωγήσει τις αραβικές κινητοποιήσεις, αλλά ο στόχος της Αλ Κάιντα δεν είναι μόνο τα κοσμικά καθεστώτα.

Μια ενδιαφέρουσα ανάλυση για τις δυτικές προσπάθειες δαιμονοποίησης της εικόνας της Συρίας στα ΜΜΕ:

http://www.counterpunch.org/2012/01/06/the-neocon-propaganda-machine-pushing-%E2%80%9Cregime-change%E2%80%9D-in-syria/

Το κίνημα καταληψεων/occupy γίνεται ηλεκτρονικό

Όταν τα τσαντίρια διαμαρτυρίας ήταν στο Κίεβο το 2005, οι δυτικές κυβερνήσεις ήταν ενθουσιώδεις. Όταν, όμως, άρχισαν να εμφανίζονται και στις αμερικανικές πόλεις το φθινόπωρο του 2011, ξαφνικά έγιναν πρόβλημα, υγείας και χωροταξίας, και οι δημοτικές αρχές, με την κρυφή ή φανερή ενθάρρυνση του κεφαλαίου που άρχισε να ενοχλείται από την κριτική στο 1%, αλλά και από τα ΜΜΕ, άρχισαν εκστρατεία εκκαθαρίσεων – και ας έδειχνε να έχει την υποστήριξη της πλειοψηφίας το κίνημα. Την πρωτοχρονιά έγινε μια νέα προσπάθεια ανακατάληψης της συμβολικής πλατειάς στην Νέα Υόρκη κοντά στη Wall Street. Αλλά, ταυτόχρονα, άρχισαν να αναπτύσσονται και νέες μορφές «καταλήψεων», που έχουν να κάνουν με τον ηλεκτρονικό χώρο του ίντερνετ – και οι οποίες διασταυρώνονται και με τις προσπάθειες για ελεύθερη διακίνηση πληροφοριών στο ιντερνετ και αλλού. Στις ΗΠΑ φαίνεται να έχει ξεκινήσει μια έντονη διαμάχη με βάση ένα νέο νομοσχέδιο, το οποίο ποινικοποιει - και πάλι - την ελεύθερη αντιγραφή από το ίντερνετ.

Ένα λίνο για την εκστρατεία ενάντια στους υποστηρικτές της SOPA [Stop Online Piracy Act]: http://rt.com/usa/news/support-sopa-daddy-web-037/

Ταυτόχρονα, έχουν αναπτυχθεί και άλλες εκστρατείες παράλληλα ή ως συνεχεία των εκστρατειών της ομάδας hackers "Anonymous": μια σειρά επιθέσεων στόχευσε εταιρείες ασφαλείας, οι οποίες έχουν επαφές με τις αμερικανικές μυστικές υπηρεσίες, ενώ άλλες επιθέσεις φαίνεται να εστιάζουν και σε αγώνες συμπαράστασης στους παλαιστίνιους. Υπήρχε, παράλληλα, σε αυτές τις επιθέσεις και μια δήλωση αλληλεγγύης, τόσο προς τα wikileaks, όσο και στον στρατιώτη που φαίνεται ότι δημοσιοποίησε τα έγγραφα του αμερικάνικου κράτους, τον Bradley Manning, ο οποίος βρίσκεται φυλακή.

Δείγματα από τις εκστρατείες «καταλήψεων»/hacking:

http://www.abc.net.au/news/2011-12-29/hackers-publish-turnbull-credit-card-details/3751038
http://pastebin.com/kpzwVgB8
http://www.examiner.com/anonymous-in-national/specialforces-com-hacked-anonymous-strikes-again-lulzxmas-continues

Για τις επιθέσεις στο Stratfor(Global intelligence):
http://www.examiner.com/anonymous-in-national/specialforces-com-hacked-anonymous-strikes-again-lulzxmas-continues

Γενικά για τες πρακτικές των Anonymous: http://www.anonyops.com/

Η περίπτωση της Ουγγαρίας

Η δεξιά κυβέρνηση της Ουγγαρίας βρίσκεται υπό πίεση, καθώς το νέο, αυταρχικό σύνταγμα, το οποίο έχει εγκρίνει η βουλή έγινε αντικείμενο έντονης κριτικής τόσο εσωτερικά, όσο και εξωτερικά – ιδιαίτερα στις Βρυξέλλες. Τα πιο επίμαχα σημεία του συντάγματος είναι οι μηχανισμοί έλεγχου των ΜΜΕ και οι διαδικασίες ελέγχου της Κεντρικής Τράπεζας από την κυβέρνηση. Αυτός ο δεξιός αυταρχισμός και «απομονωτισμός» ή ευρωσκεπτικισμος, δεν είναι μόνο προϊόν της Ουγγαρίας. Ήδη, ανάλογο ζήτημα είχε δημιουργηθεί και με την Πολωνία πριν λίγα χρόνια μέχρι την ανατροπή της δεξιάς κυβέρνησης. Οι μαζικές διαδηλώσεις την περασμένη βδομάδα στην Ουγγαρία είχαν ως βασικό στόχο τον αυταρχισμό, ενώ στις Βρυξέλλες και στους οίκους αξιολόγησης, ο βασικός στόχος είναι ο έλεγχος της Κεντρικής Τράπεζας από την κυβέρνηση. Η φιλοευρωπαικη κεντροαριστερή αντιπολίτευση είχε κυβερνήσει την Ουγγαρία για τις προηγούμενες δύο θητείες και έχασε συντριπτικά τις εκλογές εν μέρει και λόγω αποχής των ψηφοφόρων της μέσα στα πλαίσια της απογοήτευσης λόγω της οικονομικής κρίσης. Τώρα, η Ουγγρική «κατάσταση» φαίνεται να έχει και ευρύτερες πολιτικές και οικονομικές προεκτάσεις για την ανατολική Ευρώπη και για την Ε.Ε.

Κυπριακή επικαιρότητα

Κινήσεις στο τοπίο των οικονομικών: δημόσια ρητορική και διεκδικήσεις από εργαζόμενους και εργοδότες

Ο άτυπος συμβιβασμός που χαρακτήρισε την έγκριση των προϋπολογισμών φαίνεται να διατηρείται μεν από τα κόμματα, ενώ στο ταξικό πεδίο φαίνεται να γίνονται προσεκτικές, μέχρι τώρα, κινήσεις διεκδικήσεων. Στο επίπεδο των σταυρωμένων κονδυλιών, οι υπεύθυνοι δεν φαίνονται διατεθειμένοι να αναλάβουν είτε ευθύνες, είτε να τραβήξουν το σχοινί. Όταν η υπουργός εργασίας και μετά ο Πρόεδρος έθεσαν θέμα για το σταύρωμα κονδυλιών για φτωχά κοινωνικά στρωματά, η αντίδραση ήταν του στυλ «που σου νέφκω, που πάεις». Ο Ν. Παπαδόπουλος λ.χ. στο Μέγα

προσπαθούσε να επιχειρηματολογήσει ότι είναι η κυβέρνηση που έκανε περικοπές, και όταν ο Β. Παπαδόπουλος του υπέδειξε ότι και η βουλή σταύρωσε κονδύλια, έμεινε για ένα λεπτό σαν χαμένος στην οθόνη, μη περιμένοντας προφανώς την υπόδειξη. Προσπάθησε να αλλάξει θέμα, αλλά ήταν και η δυσφορία του δημοσιογράφου κάπως εμφανής, αφού ουσιαστικά ο Παπαδόπουλος φαινόταν να λέει κάτι σαν κείμενο, το οποίο είχε αποστηθίσει. Πιο πρόσφατα, τέθηκε και το θέμα των περικοπών στις προσλήψεις στα νοσοκομεία και πάλι ο αρμόδιος της επιτροπής της βουλής φάνηκε να μάλλον διαλλακτικός. Μπαίνουμε βέβαια και σε προεκλογική χρονιά, αλλά τίθεται και θέμα πλέον ποιός θα στηρίξει δημόσια περικοπές σε αδύνατες κοινωνικές ομάδες. Οι αντιδράσεις των συνδικαλιστών έξω από τη βουλή μπορεί να μην είχαν άμεση εκλογική συνέχεια στις δημοτικές, αλλά οι μετατοπίσεις στο δημόσιο λόγο είναι ευαίσθητο θέμα σε έτσι περιόδους.

Στο ταξικό πεδίο, σημειώθηκε ήδη μια απεργία από τους οδηγούς λεωφορείων στη Λευκωσία, ενώ η ΟΕΒ έθεσε θέμα παγοποίησης μισθών και ΑΤΑα ευρύτερα. Μπορεί, βέβαια, αυτά να είναι αψιμαχίες για να καταλήξουν οι εμπλεκόμενοι σε συμφωνία, αλλά μπορεί να είναι και σημείο αναφοράς για σκλήρυνση ταξικών θέσεων.

Από τα ΜΜΕ, η «Σημερινή» εμφανίστηκε την νέα χρόνια με πρωτοσέλιδα κινδυνολογίας από την οπτική της ΟΕΒ. Αξίζει να αναφερθεί ότι το συγκρότημα ΔΙΑΣ είχε κάνει ήδη κίνηση για περικοπή του 13ου, ενώ ανάλογες κινήσεις έγιναν και σε ιδιωτικό πανεπιστήμιο. Στον μεν ΔΙΑ υπήρξε αυθόρμητη απεργία, ενώ στο Πανεπιστήμιο βρέθηκε εσωτερική φόρμουλα με τη συντεχνία.

Προεδρολογικά

Ο Ν. Αναστασιαδης φαίνεται να βιάζεται να κλείσει το κεφάλαιο της υποψηφιότητας του. Υπάρχουν φήμες - καταγράφηκαν και στην εφημερίδα «Γνώμη» - ότι ανησυχεί από την πιθανότητα να εμφανιστεί δεξιός υποψήφιος του Αρχιεπίσκοπου, ο οποίος να απορροφήσει μέρος από τους ψήφους της δεξιάς. Ακούγονται, ήδη, τα ονόματα και της Ε. Θεοχάρους μέχρι και του Αβέρωφ Νεοφύτου, αν και είναι απίθανο ο δεύτερος να δοκιμάσει κατά μέτωπο σύγκρουση με τον Αναστασιάδη.

Από το στρατόπεδο του απορριπτισμού και ιδιαίτερα του Αρχιεπισκόπου υπάρχει σιγή μετά τις δημοτικές, αλλά και μετά την απώλεια της πλειοψηφίας από τον αρχιεπίσκοπο στην Ιερά Σύνοδο. Στον κενό χώρο φάνηκε να εμφανίζεται ο Γ.

Λιλληκας – του οποίου την υποψηφιότητα ανακοίνωσε πρωτοσέλιδα ο «Πολίτης», ο οποίος εξελίσσεται σε προεκλογική εφημερίδα του Αναστασιάδη. Είναι ανοικτό θέμα αν ο Λιλλικας ελπίζει στο χρίσμα του αρχιεπισκόπου ή στοχεύει απλώς σε κάποια ποσοστά για να τα εξαργυρώσει με κάποιο υπουργείο την δεύτερη Κυριακή,.

Στο χώρο του ΔΗΚΟ και της ΕΔΕΚ δεν υπήρξαν κινήσεις, αν και κυκλοφορούν πιθανότητες. Η πλειοψηφία στο ΔΗΚΟ, λογικά, θα προσπαθήσει να στηρίξει δικό της υποψήφιο – και ενδέχεται να προσπαθήσει ο Ν. Παπαδόπουλος να υπονομεύσει την προσπάθεια, αν και είναι αμφίβολο ότι θα το κάνει δημόσια. Από το χώρο της ΕΔΕΚ, ο Ομήρου εμφανίστηκε, κάπως, διαφοροποιημένος μετά τις δημοτικές, αλλά είναι ακόμα πρόωρα για να κρίνει κάποιος.

Στο χώρο της αριστεράς, ο οποίος θα επηρεάσει εν μέρει και τις επιλογές στο χώρο του κέντρου, εξακολουθεί να μετατίθεται η ημερομηνία συζήτησης προς το καλοκαίρι.

Όσον αφορά στα ΜΜΕ, ο «Πολίτης» και η «Αλήθεια» λειτουργούν ήδη σαν προεκλογικές εφημερίδες του ΔΗΣΥ, ενώ ο Φιλελεύθερος προσπάθησε με την αρχή του χρόνου να κρατήσει αποστάσεις από τους δύο πόλους - αριστερά, δεξιά. Η «Σημερινή» πρόβαλε, κάπως, το Λιλλήκα. Είναι και θέμα μετοχών στο συγκρότημα.

Σχόλιο

Το κυπριακό ένα βήμα πριν την λύση

Του Σάββα Μένοικου

Λίγο μετά την αρχή του χρόνου, οι βασικοί «παίκτες» έριξαν πάλι τους τόνους σε ένα κλίμα απαισιοδοξίας. Είναι κάπως σαν πειρασμός να θυμηθεί κάποιος ότι πριν από αποφασιστικές στιγμές - όπως ήταν η διαμόρφωση του σχεδίου Αννάν ή η ολοκλήρωση της συμφωνίας Χριστόφια-Ταλάτ για τη διακυβέρνηση - υπήρξαν ανάλογες απαισιόδοξες στιγμές το Δεκέμβρη και ξαφνικές πρόοδοι μετά.

Στην παρούσα φάση, και παρά τις δηλώσεις, υπάρχουν τρία δεδομένα, τα οποία δύσκολα μπορούν να αλλάξουν:

1. Οι Ε/Κ μέσα από τη διαχείριση του κυπριακού από το Δ. Χριστόφια έχουν καταφέρει να απεγκλωβιστούν από τη θέση του κατηγορούμενου, στην οποία ήταν μετά το 2004. Αυτό τους δίνει πλεονεκτήματα πια, αλλά ταυτόχρονα είναι δέσμιοι των κινήσεων που έχουν γίνει – μια υπότροπη με δική τους υπευθυνότητα θα οδηγήσει πίσω στην απομόνωση, η οποία θα εκφραστεί

πρακτικά με την έμμεση η άμεση αναγνώριση της Β. Κύπρου. Οι Ε/Κ έχουν αυτήν την στιγμή 2 μεγάλα πλεονεκτήματα στα χέρια τους, η στα χέρια του Προέδρου τους: είναι μέσα στην Ε.Ε. με πολύ καλές σχέσεις με τις βασικές χώρες του Ευρωπαϊκού πυρήνα [Γαλλία-Γερμανία] και έχουν εξασφαλίσει μια βάση συνομιλιών και μια συμφωνία για την διακυβέρνηση σύμφωνα με τις οποίες η Κύπρος θα είναι μια πολιτεία - με μια κυριαρχία - και θα υπάρχει αλληλεπίδραση, ακόμα και στην ψηφοφορία. Το ότι η διασταυρωμένη ψήφος αμφισβητείται από αρκετούς ακόμα, είναι εκφραστικό ίσως της τάσης της Ε/Κ πολιτικής σκηνής να κατανοεί τα δεδομένα με καθυστέρηση χρόνου. Αν οι Ε/Κ χάσουν την ευκαιρία της σταθμισμένης ψήφου, θα έχουν ουσιαστικά δώσει στην Τ/Κ κοινότητα άτυπα ένα είδος χωριστής κυριαρχίας, η οποία αναπόφευκτα θα γίνει ανταγωνιστική πολιτικά αλλά και οικονομικά.

2. Οι Τ/Κ παρά τα όσα λέγονται έχουν ακόμα αποθέματα από το «ναι» του 2004 και είναι μάλλον σαφές ότι σκοπεύουν να τα εξαργυρώσουν όχι με απόσχιση από την Ε.Ε.,, αλλά με την διεκδίκηση αυτονομίας από τους Τ/Κ μέσα στην Ε.Ε.. Η τουλάχιστον αυτό φαίνεται να θέλει να διεκδικήσει η Τ/Κ δεξιά. Σε περίπτωση μη-λύσης τόσο η Τουρκία όσο και οι Τ/Κ θα επιμείνουν σε προνομιακη/ειδικη σχέση της Β. Κύπρου με την Ευρώπη και αν η υπαναχώρηση εδώ θα είναι και πάλιν από τους Ε/Κ τότε όλο το θετικό απόθεμα που δημιουργήθηκε από το 2008 για τους Ε/Κ, θα εξανεμιστεί. Και με βάση το ειδικό βάρος της Τουρκίας στην περιοχή, είναι μάλλον πολύ λογικό ότι η καθυστέρηση η αναβολή της τούρκικης ένταξης - ενδεχομένως και με την συμφωνία και των 2 μερών - να αναπληρωθεί εκ μέρους του ευρωπαϊκού πυρήνα με μια ιδιαίτερη - και προνομιακή - σχέση με τη βόρεια Κύπρο. Και ας φωνάζουν στην νότια Λευκωσία, όπως έκαναν και την περίοδο 2004-08.

3. Η συζήτηση για διεθνή διάσκεψη υπήρχε ήδη πριν από την επιβεβαίωση της ύπαρξης φυσικού αεριού, αλλά και των μεταμορφώσεων στην περιοχή το 2011. Αναγκαστικά, πλέον, μια λύση του κυπριακού θα πρέπει να λάβει υπό όψιν τα ευρύτερα συμφέροντα στην περιοχή και όντως μια διεθνής ή πολυμερής κλπ διάσκεψη θα ειναι καταλυτική – αν βέβαια οι Ε/Κ έχουν και άλλους υποστηρικτές. Για αυτό η συμμετοχή του Συμβουλίου Ασφαλείας σε οποιαδήποτε Διάσκεψη πρέπει να είναι όρος για τους Ε/Κ. Διότι το πρόβλημα του Μπούρκεντστοκ δεν ήταν μόνο ο πιεστικός χρόνος, αλλά και η αδυναμία

διαπραγμάτευσης με βάση τους εκεί «παίκτες». Διαφορετικά θα μιλά κάποιος για Ζυρίχη από την αρχή.

Τα διλήμματα θα επανέλθουν. Μια λογική λέει ότι οι Ε/Κ θα πουν «όχι» σε νέα λύση – μια άλλη θεωρεί την προηγούμενη περίοδο ως χρόνο εξοικείωσης με την πραγματικότητα.

Το ζητούμενο σήμερα είναι ποτέ θα ανοίξει η Τουρκία τα χαρτιά της. Η πρώτη της κίνηση θα πρέπει αναγκαστικά να είναι η κατάθεση του χάρτη για τις εδαφικές παραχωρήσεις. Και όταν θα θέλει να σπρώξει έμπρακτα το θέμα - προς την λύση - θα υπάρξει κίνηση ανοίγματος του Βαρωσιού – κάτι το οποίο φημολογείτο για το περασμένο καλοκαίρι, πριν προκύψει από την μια το Μαρί και από την άλλη οι Τ/Κ εκδηλώσεις ενάντια στην επίσκεψη Ερντογάν. Το τί έγινε εκείνες τις μέρες του Ιούλη πίσω και κάτω από την επιφάνεια, θα το μάθουμε σε μετέπειτα χρόνο, προφανώς.

Μια λογική λέει ότι ίσως η Τ/Κ και τούρκικη πλευρά να προτιμά να περιμένει μέχρι του χρόνου, μετά τις προεδρικές εκλογές όπου αν δεν είναι ο Χριστόφιας ή κάποιος άλλος, με ανάλογες θέσεις, Πρόεδρος, τότε θα μπορέσει να αποσύρει την τούρκικη υποχώρηση της διασταυρωμένης ψήφου και να διεκδικήσει περισσότερη αυτονομία για το Τ/Κ κρατίδιο μέσα στην Ε.Ε. Αν μάλιστα Πρόεδρος, λέει αυτή η «λογική», είναι κάποιος απορριπτικός τότε μπορεί να ναυαγήσει από μόνος του τη προσπάθεια για λύση και να ευκολύνει της αυτόνομη τούρκικη παρουσία στην Ε.Ε. Αν από την άλλη είναι ένας δεξιός πρόεδρος, ο οποίος κάνει υποχωρήσεις πέρα από τα όρια της αριστεράς, τότε η έγκριση της λύσης σε δημοψήφισμα θα είναι πάλι δύσκολη, αν όχι ανέφικτη. Διότι έγκριση λύσης χωρίς τον όγκο των ψηφοφόρων της αριστεράς, βόρεια και νότια, δεν μπορεί ούτε να περάσει, ούτε να σταθεί.

Αυτό είναι, βέβαια, ένα πρόβλημα για τον ΟΗΕ και όσους ενδιαφέρονται για λύση. Αλλά και για την Τουρκία είναι ένα δίλημμα, αν θέλει την Κύπρο ένα χώρο συνεργασίας και επικοινωνίας με την Ε.Ε., αντί συνεχούς αντιπαράθεσης – ακόμα και με Τ/Κ κρατίδιο έμμεσα στην Ε.Ε. Αν ο πολιτικός ρεαλισμός του Νταβούτογλου έχει τη σοφία που εκφράζουν οι λέξεις που την οικοδομούν, τότε σαφώς η Τουρκία θα θέλει μια λύση στην Κύπρο – με σταθερότητα στο μαλακό της υπογάστριο που μπορεί να είναι και η σύνδεση της με την Ε.Ε. Η παρέμβαση του τούρκου υπουργού εξωτερικών, σε αυτό το πλαίσιο, αμέσως μετά τις συνεντεύξεις του Προέδρου, στην αρχή του χρόνου, μπορεί να μην ήταν «προκλητική», όπως επιμένουν τα κλισέ των Ε/Κ ΜΜΕ, αλλά ρεαλιστική: ο Νταβούτογλου είπε ότι το κυπριακό μπορεί να λυθεί σε μερικούς μήνες.